

заедно

енория

"Св. Павел от Кръста"

ЮБИЛЕЙНА ГОДИНА
НА ЕНОРИЯТА

брой 70 - март 2010

Смърт и Възкресение

Исус много често говореше тъй на своите ученици: "Син Човеческий трябва много да пострада, да бъде отхвърлен от стареите, първосвещениците и книжниците, да бъде убит и на третия ден да възкръсне" (Лк 9,22).

И след възкресението си Исус, Който се яви на двамата ученици от Емаус смутени заради Неговата смърт обясняваше им: "Нали тъй трябваше да пострада Христос и да влезе в славата Си?" (Лк 24,26).

"Трябва" - "Трябваше"!

Точно върху този глагол искам да спря нашето внимание.

Беше необходимо това да стане! И това не само, защото по този начин се показва върха на любовта: "Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели" (Йо 15,13) и "вие сте Ми приятели" казва Исус (Йо 15,14).

Целта на това е свише: "Защото Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен" (Йо 3,16).

Човекът се намираше в една дадена ситуация на смърт, създадена от първия грях на нашите прародители Адам и Ева, т.е. ситуация, която не беше желана от Бога но решена от самия човек, който изгуби своята примитивна същност, дори и самата вечност: "Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, а чрез греха - смъртта, и по такъв начин смъртта премина във всички люде чрез един човек, в когото всички съгрешиха" (Рим 5,12).

По този начин, заради тази ситуация, в която живееше човека,

Бог трябваше да го излекува от грях и да победи смъртта, която стана господарка над човека.

Самия Бог и само Той можеше да освободи човек от робството на дявола, който държеше човека в смъртта. И така: “ако поради престъплението на едного измряха мнозина, още повече Божията благодат и дарът чрез благодатта на Едного Човека, Исуса Христа, се изля преизобилно върху многото” (Йо 5,15).

Така чрез един Човек сега влиза в света оправданието, а чрез оправданието - животът, и по такъв начин животът влиза във всички люде чрез един Човек, в Когото всички се оправдаха. Бог трябваше да влезе в смъртта и да я победи и да освободи човека, който в нея беше свързан. И това един път за винаги: “И тъй, бидейки оправдани с вяра, имаме мир с Бога, чрез Господа нашего Исуса Христа, чрез Когото с вяра получихме и достъп до тая благодат, в която стоим, и се хвалим с надежда за слава Божия” (Йо 5,1-2).

Тогава всички ли сме спасени и достойни за вечния живот? В Исуса Христа със сигурност да!

Остава обаче този велик дар, който Бог подари на човека от момента на създаването му: свободата!

Историята на всеки човек все още не е написана! Бог написа една чудесна история за всеки от нас: историята на спасението от вековете и всеки ден продължава да пише тази история чрез Кръста Си: “Той ни избра чрез Него, преди да се свят създаде, за да бъдем свети и непорочни пред Него с любов” (Еф 1,4) и “сега ви примири в тялото на Неговата плът, чрез смъртта Му, за да ви представи свети, непорочни и безукорни пред Себе Си” (Кол 1,22). Но само самият човек може с волята си да пише заедно с Бог тази история... или доброволно друга! Това зависи от решението на самия човек дали иска или не да се включи в тази Тайна: “ако сме сраснати с подобие на смъртта Му, то ще бъдем съучастници и във възкресението” (Рим 6,5).

Исусовата Смърт победи вечната смърт и даде на човека вечния живот. В тази смърт се съединяват всичките християни, които, верни на Него, свидетелстват за Него с живота си, дори,

понякога, до мъченичеството. Само през последните десет години (от 2000г до 2009г) можем да изброим 263 католически мъченици, които по целия свят са били убити, заради вярата и които са били готови да приемат тази велика благодат: пълно единение в Христовата смърт за спасението на цялото човечество. “Верни са думите: ако с Него сме умрели, с Него ще и оживеем” (2Тим 2,11).

Те са верни и за нас! Възкръсналия Иисус направи от нас нови твари и, както каза апостола, “ако сте възкръснали заедно с Христа, търсете това, що е горе, дето Христос седи отдясно на Бога... И тъй, умъртвете земните си членове, сиреч пороците: блудство, нечистота, страст, лоша похот и користолюбие, което е идолослужение” (Кол 3,1.5).

Честит Великден!

Отец Валтер Горра

Понякога семейни ангажименти не позволяват на някого да участва в неделната литургия сутринта и по тази причина този енорияш остава без Светата Евхаристия.

Затова от 28 март, в неделите и в по-големите празници, за да дадем на всички възможността да участват в Светата Евхаристия, тя ще бъде отслужена и сутрин и след обед.

С изпълнено с благодарност сърце в **Неделя 11 април** през Светата Евхаристия от 10.00ч ще честваме всички “**млади хора**” родени от **1935г и по-рано**.

Неделя 25 април, също през времето на Светата Евхаристия от 10.00ч, ще честваме всички **семейни двойки** от нашата енория

Надявам се на голямо участие от всички в тези събития!

Никополската епархия
тържествено отбеляза 60 годишния
свещенически юбилей
на отец Фортунато Грасселли

На 27 февруари в град Свищов тържествено беше отбелязан 60-годишния свещенически юбилей на отец Фортунато Грасселли, мисионер от обществото на пасионистите, който вече 17 години с любов и вяра работи в мисията на отците в Никополска епархия. Тържествена литургия от 11.00ч. беше отслужена в църквата „Св.Св.Кирил и Методий“ в Свищов, предстоятелствана от Апостолическия Нунций в България монс. Януш Болонек, в съслужение с Епископа на Никополска епархия монс. Петко Христов, отец Фортунато Грасселли, провинциалният настоятел на отците-пасионисти отец Пиерджорджо Бартоли, и свещеници от България и Италия. Сред гостите бяха също и роднини на отец Фортунато от Италия, сестрите пасионистки от Русе, сестрите викентинки от Ореш и сестрите йозефинки от Белене. В празничната литургия взеха участие и много вярващи от Свищов и другите енории от Никополската епархия.

Отец Фортунато Грасселли е роден на 26 ноември 1925 г. и 13-то дете в семейството. Детството му минава в трудни за Италия и за семейството му години. Вкъщи нямало винаги хляб, но Бог не ги изоставя. По-големия му брат Мауро постъпва в конгрегацията на отците пасионисти. На 13 годишна възраст и малкия Фортунато се отделя от майка си и баща си, следвайки Божия глас, който го вика да стане свещеник. В семинариите на пасионистите в Сан Марчело, Моровале и Сан Габриеле, той завършва гимназия, новицият, философия и теология. Полага вечни обети на 15 септември 1943 г, а на 26 февруари 1950 г. е ръкоположен за свещеник в Светилището на „Свети Габриел на Скръбната Майка“. Като млад свещеник помага при възпитанието на семинаристите. Бил е настоятел на няколко манастира. Неговото сърце тупти за цял свят и с горещо желание иска да носи благата вест в далечни страни. Най-

продължителната му служба е била помощта, която е оказал на мисията на пасионистите в Индонезия.

През 1993г., заедно с други свои събратя, пристига като мисионер в България и е настоятел на мисията. Първо в Русе учи български език, след това служи две години като енорийски свещеник в Трънчовица. През 1995г. е назначен за енорист в село Ореш. През този период обслужва и енорията в гр. Свищов. В Ореш ръководи обновяването на енорийската църква и на манастира. В пасторалната си дейност получава помощ от сестрите викентинки с. Барбара и с. Кристияна. По време на една разходка край Дунава, спасява като по чудо дете, което се давело във водите на реката. През престоя си в село Ореш отец Фортунато събира пари за построяването на нова църква в Свищов, с прилежащи стаи за пастирско служение. Новият църковен комплекс в Свищов е осветен през 2002г. От 3 години отец Фортунато служи като енорист в Свищов, с помощта на отец Патрик Виал и сестрите пасионистки.

На днешната тържествена литургия проповед пред верните поднесе Нунция монс. Януш Болонек. След кратка биография на светеца пасионист Свети Габриел на Скръбна Божия Майка, чиито литургичен празник се отбелязва на 27 февруари, нунция посочи, че в отците и сестрите пасионистки, се проявяват признаците на светостта на Свети Габриел – вяност към правилото на ордена, любов към разпнатия Спасител, пълно отдаване на Бога, набожност към Скръбната Майка и към Христовите страдания. Сигурно – продължи монс. Болонек – „Светецът на усмивката”, както наричат Свети Габриел, с радост участва сега в юбилея на обичания пасионист отец Фортунато Граселли, който от 60 години е възможно най-близо до проблемите на хората и онези, свързани с нравственият им и духовен живот”. Тайнството свещенство – продължи нунция - укрепва отец Фортунато и със силата на самия Бог чрез Светите Тайнства той става вестител на Божието слово и свръхестествен живот в душите на верните. Днешното Евангелие утвърждава, че Исус Христос е истинския пастир, който води верните към Отца, храни ги с Божието слово и ги брани с цената на живота си. Да отдадеш живота си за

другите – посочи Нунция - е идеалът на пастирската любов, защото в грижата за спасението на братята се осъществява Божието присъствие между хората. Накрая монс. Болонек предаде Апостолическия Благослов на Светия Отец Папа Бенедикт XVI за юбилея и всички вярващи. След проповедта отец Фортунато поднови свещеническите си обещания пред Епископа на епархията монс. Петко Христов.

В края на литургията поздрав и пожелания към о.Фортунато отправи Епископ Петко Христов. Също и провинциалният настоятел отец Пиерджорджо Бартоли поздрави свещеника и изтъкна, че в момента, на празника на Свети Габриел, в Светилището му в Гран Сасо в Италия са се събрали повече от 10.000 поклонници, а 40 свещеници пасионисти изповядват вярващите. Но сигурен съм, каза провинциалът, „че всички те са мислено тук и много искат да присъстват на празника на обичния отец Фортунато, защото той винаги е бил за тях ярък пример на добър пастир, мисионер и свещеник. Ние го сравняваме с древните патриарси от Библията, които са давали свидетелство за силна вяра и любов към Бог”.

След отец Пиерджорджо, от името на гр. Свищов юбилея беше поздравен от кмета на града Светослав Благов, а от името на вярващите и свещениците на епархията от отец Койчо Димов.

Накрая думата взе и отец Фортунато, който разказа накратко за своя живот като свещеник и като мисионер. В словото си той говори с любов за България и за повереният му народ. „Знам, че винаги сте ме обичали, като собствен баща, и цялото уважение, което сте ми засвидетелствали, остава дълбоко в сърцето ми. Продължавайте да се молите на Бог за мене!”, завърши развълнуваният юбилея.

В края на литургията всички поздравиха свещеника и получиха от него възпоменателни икони от събитието - един достоен свещенически юбилей, върховна точка на смирено служение и безгранична любов към Бога и хората.

Росица Златева

6. МОЛИТВАТА - МОЛБА

“Всичко, което поискате в молитва с вяра, ще получите”. (Мт 21,22)

Молитвата – молба и молитвата за застъпничество

Исус ни казва забележителни неща във връзка с молитвата - молба и молитвата за застъпничество. Неговите обещания, свързани с молитвата – молба, са грандиозни, единствени по рода си и така силни, че на пръв поглед могат да се сторят на някого пресилени.

Обаче не става въпрос само за няколко фрази, пръснати тук – там из Евангелието. Не, разполагаме с истинска и завършена теология на молитвата – молба и на молитвата за застъпничество. В Евангелието е изложена една стройна доктрина, подкрепена с точни факти, които удостоверяват истинността на Исусовото учение.

Можем да групираме в седем точки учението на Исус за молбата и за застъпничеството.

Да се молим с вяра

Исус изисква преди всичко вяра. Всички умеем да искаме, но не всички умеем да искаме с вяра.

Исус казва: “всичко, което поискате в молитва с вяра, ще получите”(Мт 21,22).

Да разгледаме внимателно обещанието на Исус. Важно е да вникнем добре в смисъла на думите. Важно е също така да разберем добре дълбокия смисъл, който те съдържат. Исус ни учи, че Божият отговор е сигурен, когато нашата молитва е изпълнена с вяра. Вярата е ключът на молитвата. “Искайте с вяра”, подчертава Исус, защото именно това най-често липсва на нашата молитва. Ние често искаме прекалено! Но с прекалено малко вяра, често дори съвсем без вяра.

Когато изпращаме писмо, се грижим акуратно да поставим марка и адрес. Всички знаем какво ще се случи с писмото ни,

ако не поставим марка и адрес. Четливият адрес и марката са задължителни, за да пристигне едно писмо при своя получател.

А при молитвата задължителният елемент е вярата. Не е достатъчно само да се иска, както не е достатъчно само да се напише писмото. Трябва да се иска с вяра. Именно това е същността на молитвата. Исус подчертава непрекъснато в цялото Евангелие значението на вярата, защото именно вярата е най-трудният елемент на нашата молитва, на който, за съжаление, обръщаме твърде малко внимание. За да искаме с вяра, не са достатъчни само думи. За да искаме с вяра, не са достатъчни само няколко минути. За да искаме с вяра, ни е нужно дълбоко съсредоточаване, нужна ни е атмосфера на близост с Бога. За да искаме с вяра, ни е нужно дълбока убеденост в Бога и в собствената ни слабост и безсилие. За да искаме с вяра, ни е нужно дълбоко смирение.

От това разбираме защо Исус говори толкова много за молитвата – молба: защото тази молитва, както ни е научил Исус, - е ефикасен урок по вяра. Тя предполага вяра и изисква вяра. Който се научи да избягва, когато се моли, молбата, изказана без вяра, дори само по този начин се формира във вярата.

Исус не би могъл да ни подсказе друго средство, така простичко и така съвършено, за да ни отвори за вярата: средство, което е подходящо за всички – за светци и за грешници, за аскети и за начинаещи. Исус не е теоретик. Той знае какво иска да постигне. Вярата трябва да бъде път, който всички могат да извървят: Исус отваря за нас вратите на един живот, който всички можем да изживеем, ако имаме поне малко добра воля. Исус ни казва ясно: “Всичко, което искате с вяра, ще получите”.

Той включва в “Отче наш” молитвата за насъщния ни хляб. И когато разказва най-хубавата притча за молитвата: онази за приятеля, дошъл в неудобен час, отново ще говори за хляба, после за детето, което иска яйце и риба от баща си, след това ще разкрие всемогъществото на молитвата по отношение на всеки вид болест: слепота, проказа, както и по отношение на

всеки вид морална разруха. Дори един престъпник може да се спаси чрез молитвата. Последният урок по молитва Исус ни дава на кръста, с отговора си на добрия разбойник, който се моли да му бъдат простени греховете. Исус казва: “всичко”. “Всичко” означава всичко. Разбира се, сред нашите материални нужди има и такива неща, за които никога не можем да бъдем сигурни, че ще бъдем изслушани, дори да се молим с вяра. Определени кръстове са ни нужни така, както ни е нужен хлябът! И Бог, който ни обича, не ни отговаря. Прави това дори с Исус, когато в Гетсиманската градина той се моли да бъде освободен от унижението на кръста.

Но също така многобройни са нашите нужди, за които със сигурност знаем, че Бог желае да ни изслуша, ако го молим с вяра. Иска много повече, отколкото го искаме ние: да ни излекува от болестите на духа, от лошите навици, от непростимата небрежност, с която сме свикнали, от мързела, от егоизма, от гордостта. Иска да ни помогне да изоставим нашите грехове.

Нямаме право да ограничаваме Божието всемогъщество: Христос ни е забранил това. Думите му са повече от ясни, Марко добавя един много важен детайл, за да разберем какво означава да искаме с вяра. “Всичко, каквото бихте поискали в молитва, вярвайте, че ще получите; и ще ви бъде дадено” (*Мк 11,24*).

Този „тест“ е труден! Да искаме с вяра означава да се държим с Бога като с баща, без да имаме каквото и съмнение в това, защото един баща е ... един баща! Когато питат голямата учителка Катрин Кулман как може да се изпроси с вяра едно изцеление, тя отговаря така: „Не трябва да гледате вашата болест, а Бога! Вдигнете поглед към Бога, не го свеждайте към вашата болка! Почти винаги ни липсва вяра, защото в центъра на нашето внимание, когато искаме, не стои Бог, а нашият проблем. Ако проблемът, за чието разрешаване се молим, става за нас по-важен от Бога, тогава е сигурно, че вярата ни е разколебана”.

Джордж Мюллер разказва следната история. Едно момче

вървяло по пътя, натоварено с много багаж. Видяло да минава една празна каруца и се осмелило да помоли коларя да го качи. Добрият човек се съгласил. След известно време момчето си помислило: стопанинът на коня бе толкова добър към мен, че не искам да преуморявам много коня му. И, без да слезе, качило на раменете си голямата раница, която носело ...Мюллер иска да каже, че често, когато поверяваме на Бога някой наш проблем, ние се държим по същия глупав начин. Продължаваме да носим на гърба си тежкото си бреме.

Не! Проблемът, веднъж поверен на Бога, не трябва да бъде повече докосван: в това се състои вярата! Когато се молите, дръжте се така, сякаш вече сте получили исканото: и ще ви бъде дадено.

Молете се с постоянство

Исус казва: „Искайте и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори” (*Лк 11,9*).

Постоянството е израз на вяра. Когато сме постоянни в молитвата си, почти винаги го правим, защото се надяваме, че Бог ще я чуе. Постоянството е израз на надежда. Когато сме упорити в нашето искане, почти винаги това е, защото се надяваме, че Бог ще ни отговори. Постоянството почти винаги е израз на добра воля, тоест – на любов. Но понякога Бог не ни отговаря веднага. Забавянето на Божия отговор е много важно, защото по този начин проблемите узряват и ние узряваме за нашите проблеми. Това ни помага да растем пред Бога в смирение и всеотдайност, помага ни да осмислим нашето участие в разрешаването на проблемите, за които се молим, често по нов начин осветлява нашата отговорност, възпитава добрата ни воля, укрепва нашата вяра.

Не Бог се нуждае от нашата настойчивост. Ние сме тези, които се нуждаем от нея, за да се излекуваме именно от онова, което пречи на Бога да се срещне с нас. Трябва да се излекуваме от повърхностното ни отношение към проблемите, от нашата неразумност и от неголямата задълбоченост на нашата вяра. Най-често трябва да се излекуваме от гордостта си: имаме

нужда да се убедим, че сме нищо без Бога. Често именно сблъсъкът с нашето безсилие ни помага да се излекуваме от това. Притчата за приятеля, дошъл в неудобен час, е най-хубавата притча на Исус за постоянството в молитвата.

Да искаме от Отца в името на Исус

Исус подчертава, че трябва да искаме от Отца в негово име. Често се връща към тази тема. Затова не трябва да я подценяваме. Църквата винаги е правела така. Всички поважни литургични молитви следват това предписание, дадено от Исус: да се обръщаме към Отца в негово име. Но трябва също така да се запитаме какъв е точният смисъл на тази Исусова препоръка. Тези са главните текстове, в които Исус ни учи да се молим в негово име.

„Не вие мене избрахте, но аз вас избрах и ви поставих да идете и да принасяте плод, и плодът ви да пребъдва; та, каквото и да поискате от Отца в мое име, да ви даде” (*Йо 15,16*).

„Истина, истина ви казвам: каквото и да поискате от Отца в мое име, ще ви даде. Досега нищо не сте искали в мое име; искайте, и ще получите, за да бъде радостта ви пълна” (*Йо 16,23-24*).

„Истина, истина ви казвам: който вярва в мене, делата, що аз върша, и той ще върши, и по-големи от тях ще върши; защото аз отивам при Отца си. И каквото поискате от Отца в мое име, аз ще го направя, за да се прослави Отец в Сина ако поискате нещо в мое име, аз ще го направя” (*Йо 14,12-14*).

„... настава час, когато няма да ви говоря вече с притчи ... него ден ще поискате в мое име, и не ви казвам, че аз ще помоля Отца за вас, защото сам Отец ви обича, задето вие ме обикнахте и повярвахте, че аз съм от Бога излязъл” (*Йо 16,26-27*).

От анализа на тези текстове и от техния контекст може да се заключи, че молитвата в името на Исус може да има няколко значения: със силата на Исус; по заповед на Исус; чрез властта на Исус; в лицето на Исус; вписани в Исус; облечени в Исус; чрез посредничеството на Исус.

Защо значението на молитвата в името на Исус е било винаги разбираемо от Литургията, а ние имаме проблеми да го разберем

и така малко сме склонни да следваме този съвет на Христос, когато се молим? Със сигурност това се дължи на нашето незнание и неподготвеност.

Защото сме братя и синове

Докато реалността е така неясна за нас, че да я свеждаме само до думи и нищо повече, ясно е, че няма да можем да разберем нуждата да се молим в единство с Исус, вписани в него, който е наш брат.

Но когато разберем и заживеем според учението на Христос, че Бог е наистина наш Баща, а ние, чрез Исус, сме наистина негови синове, тогава ще усетим колко логично е да застанем пред Него като истински синове, обединени в Христа, Единородния Син, радостта на Отца.

Онова, което би искал Христос

„Истина, истина ви казвам: каквото и да поискате от Отца в мое име, ще ви даде”. (Йо 16,23)

След тържественото въведение, което има значението на „Кълна се, че ще бъде така!”, следва едно много ясно твърдение. Вижда се, че Христос иска да подчертае: „Хайде, опитайте, ще видите резултата, ще видите мощта на молитвата в мое име, обединени, в единство с мен”.

Първото нещо, което прави впечатление, е следното: молитвата към Отца в единство, едно цяло с Христа, изисква преди всичко дълбоки взаимоотношения с Христа. Това изключва от само себе си всяка несериозност и лекомислие от нашето искане.

В единство, едно цяло с Христа, означава това: да имаме начина на мислене на Христос, да имаме миросгледа на Христос, да имаме приятелството на Христос. Да искаме, следователно, онова, което иска Христос, а не нещо друго. И да го искаме така, както би го искал Христос.

Ето защо е толкова резултатна молитвата към Отца в името на Исус. Все едно че казваме: „Отче, моля те с устата на Христос, със сърцето на Христос, с мисълта на Христос, с упованието на Христос”. Така че първият извод е следният: за да се молим на Отца в името на Исус, е нужен богат вътрешен живот, не само

думи.

„Досега нищо не сте искали в мое име. Искайте ...” (Йо 16,24).

Това, което ни казва Исус, е нещо ново. Можем да твърдим, че именно то прави една молитва „християнска”. Не-християните се молят сами. Ние обаче не! Никога! Когато се молим, сме винаги в Христа и обединени чрез Христа с всички хора с добра воля. Затова, когато Христос ни дава „Отче наш”, тази молитва е изцяло в множествено число.

Трябва да си дадем сметка за новото, което ни носи Христос и да се молим с нова молитва, християнска по характер. Исус ни кани да опитаме. Нека му се подчиним. Да сравним молитвата, която произтича от нашата самота, с единната молитва, изцяло вкоренена в Христос, и ще разберем огромната и абсолютна разлика между тези две молитви: те са като два различни свята.

За да бъде радостта ви пълна

„Искайте, и ще получите, за да бъде радостта ви пълна” (Йо 16,24). С тези думи Исус като че ни казва: именно за да има пълна радост на земята, съм дошъл да ви науча да се молите по нов начин. Защото Христос се интересува много от проблема за нашата радост, от проблема за щастието на човека.

Грехът е първото нещо, което краде нашата радост. Егоизмът, гордостта, слабостта, лошите навици, това са големите и постоянни опасности за радостта ни. Добре, ни казва Христос, опитайте се да се молите в мое име, и ще се освободите от всички нечистотии, които вгорчават живота ви. Но, бихме попитали, дали наистина само молитвата в името на Исус е радикалното разрешение на нашите проблеми?

Може би Исус има предвид нещо много по-дълбоко, което не се вижда добре в първото четиво. Да, когато ни казва да се молим в негово име, Христос явно иска да каже: молете се, както съм ви научил аз; молете се заедно с мен, и ще видите резултатите от вашата молитва. Молете се и ще получите! Така че още веднъж Исус подчертава, че молитвата може всичко: няма не се състои в това най-голямата радост на човека: да знае, че не съществуват неразрешими проблеми за него, защото мощта на Христос винаги е на негово разположение чрез молитвата,

отправена заедно с Христос?

Силата на вярата

„Който вярва в мене, делата, що аз върша, и той ще върши, и по-големи от тях ще върши” (Йо 14,12). Вярата ще промени радикално света. Бъдещето на човека е изключително: със своята вяра той ще може да върши дела, дори по-големи от тези на Исус. Да, това вече се забелязва! Чрез своята вяра хората са успели да разпространят спасението много по-далеч, отколкото е успял да го направи на земята Исус. Успели са да навлязат в най-враждебните кръгове на юдийския свят, да стигнат до някои народи, които Христос в своя земен живот никога не е споменавал, да променят основно цели цивилизации. С вяра и благодарение на своята вяра милиони мъченици са дали живота си, докато някога Исус се принася сам в жертва, а всичките му близки бягат надалеч. С вяра са извършени на земята чудеса, много по-големи и с много по-внушителни размери от чудесата, извършени от Христос в Палестина: достатъчно е да се припомним всички милосърдни движения, появили се в историята след Христа. И така ще бъде винаги ..., защото, който вярва в Христа, има Христовото обещание, че ще може да върши дела, по-големи от тези на Христа. Защо? „Защото Аз отивам при Отца”. Защото чрез своето възкресение, Христос сега е жив и действа във всички кътчета на земята, действа във всяка човешка ситуация. Той е винаги на разположение на човека, ако човекът иска това: „Каквото и да поискате, ще го направя”.

Да искаме също от Христос

„Каквото и да поискате в мое име, ще го направя” (Йо 14,13). Тук „в мое име” със сигурност изисква коментар. Най-вероятно Исус иска да каже: каквото и да поискате от мен, като се опирате на моите обещания и като изпълнявате онова, което съм ви научил за молитвата, аз ще го направя. Да искаме от Христа е като да искаме от Отца, ни учи самият Исус. Но трябва да искаме така, както ни е научил Христос. Исус, изглежда, акцентира главно върху вярата: не случайно целият контекст е свързан с вярата. С две думи, Исус иска да ни каже

следното: ако ме молите, като се опирате на онова, което съм ви научил, бъдете сигурни: ще ви отговоря! Дадох ви гаранция, че, ако го молите с вяра, моят Отец ще ви отговори. Затова, когато ме молите с вяра, и аз ще ви отговоря с готовност. А моят отговор ще бъде за слава на Отца, моят Отец ще се радва, че между мен и вас има толкова дълбока близост.

Одобрението на Исус

Да искаме в името на Исус има още едно важно значение. Преди да представим на Отца нашите молби, трябва да си осигурим одобрението на Христа. Има молби, които Христос би одобрил много трудно. Има обаче и проблеми, които са така близки до Исусовото сърце, че той веднага би подписал свързаните с тях молби с кръвта си. Когато в молбата ми към Отца съм сигурен в безрезервното одобрение на Христа, тогава трябва да се моля с вяра, която премества планини.

Да се научим да поднасяме по този начин нашите молитви: Би ли искал Христос това за мен? Би ли одобрил Христос тази моя молитва? Голям тласък на вярата дава увереността, че молитвата ни е в съгласие със сърцето на Христос. Има, освен това, проблеми, на които Христос държи много: като единството на Църквата, любовта между нас. Нека ги представяме на Отца като пълномощници на самия Христос. Христос не би ни дал одобрението си, ако се молим, без да си сътрудничим сериозно с Бога, без да правим онова, което се изисква от нас: като например молбата да бъдем освободени от някой лош навик или от стар недостатък, без дори да си мръднем пръста, за да се борим с него. Христос не дава одобрението си за магически молитви. Дава го само за молитви, изпълнени с отговорност.

(продължава в следващия брой)

Групата за молитва се среща

**всяка втора и четвърта събота на месеца
в залата “Свети Йоан Павел II” на енорийския дом
(при евентуална промяна ще бъдат уведомени всички).**

Всички са поканени и всеки може да участва

Свети Йосиф

Скъпи Братя и Сестри, има ли Християнин, който да не може да каже: обичам Свети Йосиф! Да и аз обичам Свети Йосиф и ще се опитам да ви представя някои доводи. Според теолозите сред Папите и Светците, след Дева Мария, най-велик е Свети Йосиф. Още в IV-ти век Свети Григорий Назиански пишеше: “Господ обедини в Свети Йосиф, както в слънцето – всичко което имат светците - светлина и блясък”.

Пред тези достойнства и величието на Йосиф – оставаме смутени от дискретността и набожността на този патриарх! Най-славният изглежда най-незабележим; папа Пий XI пишеше на 19 март 1928г.: “Там където е най-голямата тайна, най-непрогледната нощ и където цари най-голяма тишина, именно там е най-възвишена мисията и най-бляскав кортежа на придобитите добродетели, както и заслугите, които произтичат от тях. Единствената мисия, най-възвишената, тази да се опази девствеността и светостта на Мария, тази да влезеш незабелязано в голямата тайна, скрита от очите на вековете и така да съдействаш за възплъщението и за изкуплението”.

Достойнството свише на Свети Йосиф се дължи на неговия основен принос в Тайната за изкупителното възплъщение. Никой друг светец не е толкова близо до Исус и до Мария, и никой друг не е живял толкова дълго в такава сърдечност, както Свети Йосиф. Да си представим, че сърцата на Исус, Мария и Йосиф са едно сърце, това е една картина, от която блика изключителна набожност: това е дълбоката същност на техния всекидневен живот според Божието намерение. Със сигурност Йосиф няма директно участие в зачатието на Исус като Мария, но той Му се отдава и се грижи за Него наистина, като за свой син. Психологията ни показва задоволително колко е значимо мястото на бащата за възпитанието на съзнанието на личността, и пресветата човечност на Исус не е лишена от това правило. Евангелието за този ден свидетелства за съвършено изпълнение на тази служба. Но, думите на Исус: “Аз трябва да

съм в онова, що принадлежи на Отца Ми” (Лк 2, 49) те не са оспорване за бащинството на Йосиф, точно обратното! Чрез тези няколко думи Исус доказва, че Йосиф съумява да го отведе чак до прага на тайната на Божието Бащинство, и чрез самия факт го въвежда в откриването на Неговата синовна идентичност. Именно под търпеливото грижовното и любящото ръководство на Йосиф, Исус “растеше и преуспяваше в мъдрост и благодат, пред Бога и хората” (Лк 2,52). Такава е без съмнение най-голямата слава на Свети Йосиф: той беше огледало на Божието бащинство, което позволи на Исус да открие, че Бог е Неговия Баща. Тази служба, която изпълняваше за Христос, и днес Църквата ни уверява, той продължава да я изпълнява за членовете на нейното Тяло, което ще рече за всички онези, които чрез Кръщението и чрез вярата, са “родени чрез вода и Дух” (Йо 3,5). Всеки от нас също така е поверен на доброжелателното бащинство на Йосиф, който е натоварен да ни води ден след ден чак до пълното осъзнаване на нашето осиновяване в Христос. Да, Йосиф беше действително баща на Исус. Неговото бащинство беше със сигурност частично, защото той не беше създател на Божия Син. Но при все това е реално, тъй като той поема всички бащински отговорности, които произтичат от акта на зачеването. Той е този, който дава своето име на Божия Син, този който Го вписва в човешкото семейство, като Го включва в рода си, този който Го храни, който Го закриля и този който Го възпитава. Човешката природа на Сина Човешки, който беше също така Божи Син беше формирана в училището на дърводелеца от Назарет, който го научи да чете, да се моли и да работи. Без съмнение, характера и темперамента на Исус са белязани от тези на неговия “баща”: съзерцателният поглед към природата, практическия усет, упоритостта и смелостта, вкуса на усамотената мълчалива молитва, вниманието и нежността към онеправданите. Размишлявайки върху тайствената незабележимост на Свети Йосиф, Bossuet казваше: “Сред всички призвания, аз забелязах две в Писанията, които изглеждат изцяло противоположни: първото това на Апостолите, второто, това на Свети Йосиф. Исус се разкрива на Апостолите, за да Го известяват по целия свят; Той се разкрива пред Йосиф, за да Го скрие и да запази мълчание. Апостолите

са светлините, за да може да бъде видим Исус по света. Йосиф е един воал, за да го закриля; а под този тайнствен воал се криеше и девствеността на Мария и величието на Спасителя ... Този, когото прославиха Апостолите чрез проповедта, Йосиф Го прослави чрез смирението на мълчанието”.

Тези няколко размишления са не само да хвърлят бледа светлина върху този, чиято слава е само да бъде съвършенна сянка на Отца, но те са една покана, за да отидем и да се приютим от другата страна на воала по-близо до този, който получи власт над Божия Син и над Неговата Майка. Папа Пий XI не се колебаеше да напише: “Изворът на всяка благодат е божествения Изкупител; близо до Него се намира Мария, разпределителка на Божиите милости. Но ако е необходимо нещо, което трябва да породи още по-голямо доверие от наша страна, това със сигурност е мисълта, че Свети Йосиф е този, който може всичко, пред божествения Изкупител и пред Неговата божествена Майка, по такъв начин и с такава власт, които надминават тези на един обикновен пазител”

Тъй както Църквата ни го внушава, да почерпим опит от ефикасността на неговото застъпничество. Света Тереза Авилска не пишеше ли и тя също: “Аз не си спомням нещо да съм му поискала, до сега и да не ми го даде... Струва ми се, че Бог предоставя на другите светци благодатта да ни се притичат на помощ при някои нужди; но знам от опит, че Свети Йосиф ни се притичва на помощ във всичко. Както Нашия Господ Исус Христос показваше, че всичко му беше подчинено на земята, но понеже Свети Йосиф имаше отредено място на баща, и се наричаше баща - Исус му се подчиняваше, сега на небето Той нищо не може да му откаже... Аз не си спомням от години да съм му искала нещо, в деня на неговия празник, и да не съм го получила”.

Да побързаме, има още време да формулираме нашето искане! “Свети Йосиф, бъди наш баща, както беше такъв на Исус; благослови ни, води ни, бди над нас и ни пази всеки ден в нашия живот; въведи ни все по-надълбоко в Тайната на Назарет и представи пред Бога всички наши намерения”.

Слава на Исус, Мария и Йосиф, сега и завинаги!

+ *Монс. Петко Христов*

Св. Йосиф

ПЕТЪК, 19 март
Свята Евхаристия: 10.00ч

ЧЕТВЪРТЪК, 25 март
Свята Евхаристия
11.00ч. и 18.00ч

Благовещение

Велика седмица

НЕДЕЛЯ, 28 март - Връбница,
Свята Евхаристия:
10.00ч. и 18.00ч

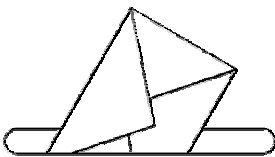
СРЯДА, 31 март
Литургия за осветяване на светите масла: 16.00 ч.
*свещениците ще бъдат готови да ви изповядват от 15.00ч
и ще продължат и след литургията до 19.00ч*

ЧЕТВЪРТЪК, 1 април
Литургия за Тайната Вечеря: 18.00 ч.
*Литургията ще продължи с обожаването на
Пресветото Тайнство на Евхаристия*

ПЕТЪК, 2 април
Честване Страданието Господне: 18.00 ч.
След тази Литургия ще има Тържествен Кръстен Път

СЪБОТА, 3 април
ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО (през светата нощ): 23.00 ч.

НЕДЕЛЯ, 4 април
ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО (през светия ден)
Свята Евхаристия:
10.00ч и 18.00ч

СТЪКЛОЧИСТАЧКАТА

Беше един дъждовен следобед и една госпожа минаваше с колата си по главните улици на града, като внимаваше особено, защото улицата беше мокра и хлъзгава.

Внезапно синът ѝ, седнал на седалката до нея, каза: “Мамо, трябва да знаеш че си мисля за едно нещо”.

Жената беше любопитна да узнае това, което беше открило в своята главичка детето на седем години. Тя го попита: „За какво мислиш?”

То започне да обяснява: „ Дъждът е като грехът, а чистачките са като Бог, Който измива нашите грехове”.

Преодоляла удивлението, майката попита: “Ти забеляза ли, че дъждът продължава да вали? Какво означава това според тебе?”

Детето не се поколеба дори за миг и отговори и каза: “Ние продължаваме да грешим и Бог продължава да ни прощава”.

Да не грешим никога би било добре, но знаем че Бог не пази никакъв регистър, където са записани нашите грехове.

Той ни вижда веднага и ни обгражда с една безусловна любов.

Не забравяй това!

Сестра Терезита